

Ara que vénen els rics

"De manera que el personatge va dir: 'Ahora volveremos a mandar los ricos, y que se jodan los pobres'. La idea no deu figurar explícitament en el programa del seu partit, ni l'home la diria en un míting, és clar. Simplement li va eixir del fons del cor i de la memòria històrica, ho comprenc. El poder natural és dels rics i no és lògic que uns altres –la major part dels quals encara no són rics– usurpen tant de temps les més altes poltrones."

Al contrari que altres col·laboradors d'aquesta casa, com ara els senyors Puig i Sagarra, sóc persona que sobreviu fent molt poca vida de restaurant, bar i tertúlia, i per tant el meu "material de camp" és poc abundant a l'hora d'escriure el meu paper. I és una gran llàstima, perquè el material de camp és una font preciosa de coneixements utilíssims. Fa uns dies, per exemple, em van convidar a un sopar que en podríem dir "polític", en el sentit que els companys de la llarga taula es dediquen amb més o menys fortuna a fer funcionar un partit. Són gent seriosa en general, actius en la vida pública i municipal, amb l'orella alerta i sòlidament informats del que passa. Em van contar algunes històries que miraré d'explicar breument, amb extensió proporcional al seu interès públic.

El protagonista de la primera història és un important polític de la dreta valenciana, molt important, que ocupa alts càrrecs en el PP i espera ocupar-ne encara de més alts quan guanyen els seus. Aquesta és l'esperança que l'il·lumina i li alegra el somriure: els seus van a guanyar, com no dubta ningú (jo en el seu lloc no seria tan incondicionalment optimista), i no hi ha cosa més natural, perquè són els que han manat sempre. De manera que el personatge, no fa massa dies, es trobava en una discoteca o pub en aquelles hores que nosaltres en diem altes i els francesos en diuen *petites*, i l'escalfor de l'ambient li degué obrir les portes més fones de l'ànima, i va dir *"Ahora volveremos a mandar los ricos, y que se jodan los pobres"*. La idea no deu figurar explícitament en el programa del seu partit, ni l'home la diria en un míting, és clar. Simplement li va eixir del fons del cor i de la memòria històrica, ho comprenc. El poder natural és dels rics, ara com sempre, i no és lògic que uns altres –la major part dels quals encara no són rics– usurpen tant de temps les més altes poltrones. Els rics es preparen a manar, allà on han perdut una mica de *mando*. I els pobres també es poden anar preparant. Amb l'auxili de la fe, si pot ser. Ja ho deia el vers popular, fa moltíssims anys: "I els pobres si tenen fam/ vagen a prendre pel cul/ que per conservar ses creences/ s'han fundat les conferències/ de Sant Vicent de Paül". També va dir el personatge, en la mateixa sessió pública i moderadament etílica, que ara quan manaran van a "forrar-se" d'una punyetera vegada, i coses d'aquest estil, però això, encara que també els ix del fons de l'ànima, no és gens original; ja ho havia dit

un altre *jefe* uns mesos abans. Deu ser la consigna clàssica, posada al dia per Deng Xiaoping: *"Enrichissez-vous!"*, fills meus, la vida són quatre dies.

Cosa que ens condueix a la segona història, que tracta d'un alcalde de ciutat important, valenciana, el qual, tot i no ser del PP sinó del PSOE, aplicava devotament el principi "als diners pel poder", en imperfecta però molt eficaç sintonia amb l'evolució urbanística de la localitat. Com més terrenys es requalifiquen, com més bon tracte administratiu reben determinades empreses i constructors, més abundància i prosperitat coneixen també les finances privades de la primera autoritat municipal. Tan privades, això sí, que són tècnicament invisibles. I li pregunte jo a la persona ben informada que me n'informa: "I els seus superiors jeràrquics en el partit, no diuen res?" Diu: "Ah, mentre continue guanyant..." Dic: "I la gent del poble no ho sap, tot això?" Diu: "Molta gent, sí. Però la major part dels qui el voten no són del poble, i no voten l'alcalde, voten Felipe González". Tot un tractat, tan curta que és la historieta, i tan banal, sobre criteris d'estratègia política.

El tercer exemple és aquest. Això era, també en una vila d'aquest petit país, un regidor d'Unió Valenciana, l'únic d'aquesta colla en aquell ajuntament. Llavors, amb ocasió de la mort de Joan Fuster, algú va proposar un minut de silenci en la següent sessió del consistori, i el regidor d'UV dubtava si alçar-se o no, fins que preguntà al seu company de banc: "Qui era eixe Fuster?", "Un home molt de dretes, un feixista, com tu", li digué el col·lega humorista. I el bon home diu "Ah, aixina sí", i es posà dret i amb cara compungida.

Potser quan ixes de casa, sopes amb gent i et conten històries com aquestes, la informació en definitiva només confirma amb l'anècdota allò que ja sabies de certes categories de persones i de la condició general de certs principis. Per això, molt sovint, m'estime més llegir llibres i diaris, no eixir al carrer, no estar tan ben informat, i escriure d'unes altres coses.

Joan F. Mira